

PHẦN 27

Sandy Savarano đang lái chiếc xe mà hấn mướn, tâm bản đồ trải rộng trước mắt, nổi kích thích làm việc săn đuổi này tăng dần lên trong người hấn. Hấn cảm thấy nhịp tim hấn đập mạnh hơn, không lâu nữa hấn sẽ dứt điểm với cô ta thôi.

Hấn đã tìm thấy số nhà 504 đại lộ Hennepin trên bản đồ. Chỉ cách Radisson Plaza có mười phút đi xe mà thôi, nơi mà hiện hấn đang ở. Hấn sang số và nhấn ga chạy tới phía trước.

Hấn lắc đầu, vì bức mình đã để sống cô ta trong tích tắc lại câu lạc bộ thể dục. Nếu như cô ta không té trong lúc đánh banh, cô ta còn ở tại đó khi hấn đến đây, thì cô ta sẽ là một con mồi ngon lành đang mắc kẹt trong bẫy.

Hấn cảm thấy chất adrenaline tăng lên và chạy toả khắp người hấn, làm cho nhịp tin hấn đập liên hồi và hấn thở hổn hển. Hấn đang đến gần mục tiêu, thời khắc mà hấn thích nhất trong đời.

Người gác cổng nói là đã nhìn thấy Lacey đi cà nhắc khi cô rời khỏi câu lạc bộ. Nếu như cô đau đến mức phải đi cà nhắc thì có nhiều cơ may là cô ta phải về thẳng nhà.

Alice Carroll là tên giả của cô ta, bây giờ hấn đã biết rồi. Sẽ không khó khăn gì để tìm ra căn hộ của cô ta, có thể tên đó được ghi trên thùng thư được đặt tại hành lang.

Lần cuối cùng, cô ta đã đóng sầm cửa trước mặt hấn, hấn nhớ lại vẫn với cơn bức tức. Lần này hấn không để cho cô ta có dịp làm lại chuyện đó đâu.

Tuyết rơi dày đặc hơn . Savarano sầm mặt lại . Hấn không muốn bị mắc kẹt vì thời tiết xấu. Hấn bỏ chiếc va li cả hấn mở toang trong phòng khách sạn. Ngay khi hấn kết thúc công việc với Lacey Farrell, hấn sẽ cuộn gói lập tức và thanh toán tiền khách sạn mười phút sau đó. Một khách hàng mà không cần đến hoá đơn và bỏ đồ dùng của mình lại phía sau sẽ làm cho người ta nghi ngờ. Nhưng nếu như phi trường bị đóng cửa còn đường bộ thì sử dụng không được thì sao đây? Hấn sẽ bị mắc bẫy y như con chuột trong lồng nếu có chuyện trục trặc xảy ra.

Nhưng sẽ không có vấn đề gì đâu, hấn tự quả quyết như thế.

Hấn liếc nhìn vào bảng số nhà và nhận thấy hấn đang ở tại số 400 trên đại lộ Hennepin.

Ở đầu kia thì có Nicolet Mall cùng các cửa tiệm sang trọng. Đây là một khu hoàn toàn mới với nhiều khách sạn và văn phòng, có rất ít toà nhà dành cho người ở, hẳn nhận xét.

Hắn tìm thấy số 504. Một toà nhà ở ngay góc, không có nét gì đặc biệt, có bảy tầng với kích thước khá khiêm tốn. Điều này làm cho hắn cảm thấy thích thú. Toà nhà dường như không được trang bị đầy đủ về mặt an toàn.

Hắn đánh một vòng rồi cho xe chạy vào bãi đậu. Có bảng số dành cho người ở tại đây và vài chỗ nữa ở chệch một bên dành cho khách. Tất cả những nơi này đều có xe đậu rồi. Không muốn gây sự chú ý khi chiếm chỗ đậu dành cho người khác, hắn lái xe trở ra và đậu ở bên kia đường, rồi đi bộ đến cửa ra vào của toà nhà. Cánh cửa này không bị đóng. Tên và số phòng của những người cư ngụ ở đây đều được ghi trên các thùng thơ trong hành lang. Căn hộ của Alice Carroll mang số 4F. Như phần đông các toà nhà như thế này, nếu muốn qua được hành lang, hoặc người ta phải gọi vào hệ thống liên lạc nội bộ hoặc phải có chìa khoá riêng để mở cánh cửa cho phép vào trong hành lang.

Savarano kiên nhẫn đứng chờ một người nào đó đi vào trong đây. Đây là một người phụ nữ đứng tuổi. Trong lúc bà ta mở cánh cửa ngoài, hắn làm rớt chùm chìa khoá của mình xuống đất và cúi người xuống để lượm nó lên.

Khi người phụ nữ kia tra chìa vào ổ của cánh cửa thứ hai hắn mới đứng lên, nhã nhặn để cho bà ta bước đi trước rồi nối gót theo bà vào bên trong. Bà nở một nụ cười cảm ơn với hắn. Hắn đi theo bà để cầu thang máy, chờ cho bà ta nhấn nút số bảy rồi hắn mới nhấn nút 4. Một sự thận trọng cần thiết, một sự quan tâm đến từng chi tiết nhỏ nhất đã cho thấy sự hiệu quả và thành công của Savarano. Hắn tránh phải đi xuống thang máy cùng một người nào đó ở cùng tầng với Lacey Farrell. Ít bị chú ý chừng nào thì càng tốt cho hắn chừng ấy.

Tại tầng bốn, hắn đi trong một hành lang vắng tanh có ánh sáng vừa phải. Tốt lắm, hắn nghĩ. Số 4F là căn hộ cuối cùng nằm bên trái. Bàn tay trái nắm chặt khẩu súng trong túi áo khoác, hắn đã sẵn lời giải thích cho Lacey khi cô hỏi trước khi mở cửa ra. “Dịch vụ khẩn cấp đây, tôi đến kiểm tra một vụ rò rỉ ga”-hắn sẽ nói như thế. Từ trước đến giờ câu này luôn đem lại thành công.

Không ai trả lời hết.

Hắn nhấn chuông một lần nữa.

Ổ khoá này mới tinh, nhưng từ trước đến giờ không một ổ khoá an toàn nào có thể thắng được hắn. Hắn giữ các dụng cụ cần thiết trong cái túi nhỏ gắn nơi dây nịt, không lớn hơn cái bóp bao nhiêu. Thật vui khi nghĩ lại cách hắn đột

nhập vào căn hộ của Isabelle Waring, hấn chỉ cần dùng đến cái chìa khoá mà bà ta để ngay cửa ra vào.

Cần ít hơn bốn phút để hấn mở được ổ khoá của căn hộ 4F, bước vào trong đó và xoá đi hết mọi dấu vết của việc cạy khoá. Hấn sẽ chờ cô ta ở đây, đây là cách hay nhất. Một cái gì đó báo trước cho hấn biết là cô ta sắp về đến. Và cô ta sẽ ngạc nhiên đến chừng nào!

Có thể cô ta đi chụp hình cái mắt cá chân của mình cũng nên? Hấn suy nghĩ.

Hấn cong các ngón tay vô rồi đưa thẳng chúng ra, chúng được mang đôi găng y khoa. Đêm mà hấn đến căn hộ của Lacey tại New York, hấn đã tỏ ra bất cẩn hết chỗ nói, đến mức đã để lại trên khung cửa một dấu vân tay của hấn. Hấn không để ý là ngón cái của găng tay bị tét. Hấn sẽ không phạm phải sai lầm này lần thứ hai đâu.

Người ta đã bảo hấn đi lục căn hộ của Lacey Farrell và kiểm tra lại cho chắc là cô ta không có giữ một bản sao nào của cuốn nhật ký của Heather Landi. Hấn tiến lại bàn làm việc để bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Bất ngờ chuông điện thoại reo vang. Hấn băng ngang căn phòng, tiến lại gần cái điện thoại, vui thích khi nhận thấy máy trả lời đã được cài.

Giọng nói của Lacey trong băng ghi âm thật trầm và nhã nhặn: “Đây đúng là số 555-1247. Xin hãy vui lòng để lại tin nhắn”. Chỉ có thể thôi.

Giọng nói này của một người đàn ông, nói một cách khấn trương độc đoán.

- Alice, Swenson đây. Chúng tôi đến ngay. Mẹ cô vừa gọi điện cho tôi từ số của bà ở New York để báo cho tôi biết là cô đang gặp nguy hiểm. Cô không được ra ngoài. Hãy cài chốt cho kỹ. Không, không được để cho bất cứ ai vào trong đó trước khi tôi đến.

Savarano trăn người lại. Họ đang đến. Nếu như hấn không chuồn khỏi đây ngay tức thì hấn sẽ bị kẹt như con chuột trong bẫy. Chỉ cần vài giây là hấn đã ra khỏi căn hộ, bước đi trong hành lang, biến mất bằng ngã cầu thang cấp cứu.

Khi ngồi an toàn trong xe rồi. Hấn hoà mình trong dòng xe thừa thớt trên đại lộ Hennepin khi các chiếc xe cảnh sát với còi hú và đèn quay chạy ngược chiều với hấn.

Đây là sự thất bại ê chề nhất trong cuộc đời của hấn. Trong một lúc, hấn lái xe bất định, cố bình tĩnh trở lại, cho đầu óc thanh thoi để hấn có thể suy nghĩ cho kỹ.

- Thế Lacey Farrell có thể đi đến đâu?- Hấn tự hỏi.- Có lý nào cô ta ẩn mình trốn trong một khách sạn nhỏ nào đó không?

- Dù cô ta ở bất cứ nơi đâu, cô ta không thể đi trước mình hơn ba mươi phút.

Hấn phải cố hình dung cách cô ta suy nghĩ mới được. Nếu như mình ở vào địa vị của cô ta, là một nhân chứng đang nằm trong chương trình bảo vệ nhân chứng, bất ngờ biết được mình đã bị phát hiện rồi thì sẽ làm gì đây? Mình sẽ không còn tin mấy tên nhân viên liên bang nữa. Mình sẽ không đến ẩn trốn ở một thành phố khác do họ lựa chọn, lúc nào cũng trông chờ bị phát hiện một lần nữa. Họ sẽ về thẳng nhà của họ.

Lacey Farrell không có gọi đến nhân viên liên bang khi cô thấy người ta đã tìm được dấu vết của cô rồi. Không! Cô ta đã gọi cho mẹ mình.

Nhưng nơi đến là ở đâu? Hấn quyết định. Cô ta đang trên đường ra phi trường, hướng về New York. Chém chết cô ta đang hành động như thế đó!

Đó cũng là nơi mà hấn sẽ tới.

Cô ta đang hoảng sợ là cái chắc. Cô ta không còn tin tưởng nơi bọn cóm nữa rồi. Cô ta vẫn còn căn hộ của mình tại New York. Mẹ và chị cô ta sống tại bàn New Jersey. Hấn sẽ không gặp khó khăn gì để tìm thấy họ.

Nhiều người khác cũng trốn khỏi hấn được một thời gian, nhưng cũng không một ai thoát được. Rốt cuộc rồi hấn cũng lần ra con mồi của mình. Cuộc săn người hết sức hấp dẫn nhưng không có gì thú vị bằng lúc giết chết con mồi.

Trước tiên hấn đến ngay quầy của hãng Northwest Airline. Căn cứ vào số nhân viên, thì đây là hãng hàng không bận bịu nhất của Minneapolis. Người ta thông báo là hiện giờ các chuyến bay đều bị tạm ngưng vì tuyết rơi quá nhiều.

- Như thế thì tôi có cơ may bắt kịp vợ tôi,- hấn nói.- Bà ta đi được khoảng bốn mươi phút. Mẹ bà ta đã gặp tai nạn tại New York và tôi nghĩ chắc bà ta đã đi chuyến đầu tiên. Tên bà ta là Alice Carroll.

Cô nhân viên tỏ ra tử tế và ân cần.

- Không có chuyến bay trực tiếp nào đi New York từ một tiếng đồng hồ. Không chừng bà ta đáp chuyến liên vận đi Chicago cũng nên. Để tôi kiểm tra lại trong máy vi tính xem sao.

Cô ta gõ bàn phím.

- Nó đây rồi. Vợ ông đã lên chuyến bay 62 đi Chicago, khởi hành vào lúc mười một giờ bốn mươi tám. Rồi cô thở dài. Nói cho đúng thì bà ta mới qua

được công lên tàu mà thôi vì hiện giờ chuyến bay đang bị kẹt trên đường băng. Tôi e là không thể nào làm cho ông lên được chuyến bay đó, nhưng ông có muốn gặp lại bà nhà tại Chicago không? Hiện giờ hành khách đang lên tàu cho chuyến bay khác sắp cất cánh và cũng đi đến đó. Có thể là chiếc này sẽ đáp ngay sau chiếc kia.